



บทนำ 9.8 m/s²

ฉันชอบฤดูร้อน ♥

แม่บอกว่าสงสัยเป็นเพราะฉันเกิดในฤดูร้อน ฉันบอกแม่ว่าฉันชอบ
ก้อนเมฆด้วยเหมือนกัน ฉันเกิดบนท้องฟ้ารีเปล่า แม่หัวเราะแล้วบอกว่า
ฉันน่าจะเกิดในดินแดนมหัศจรรย์มากกว่า

ก็ฉันนะชื่ออลิสนี่นา ♥

นอกจากฤดูร้อนกับก้อนเมฆ ฉันยังชอบต้นไม้ ชอบถ่ายรูป ชอบ
สนามหญ้าขึ้นๆ ของสวนสาธารณะยามเย็น ชอบนอนเล่น ชอบกระดาศไนต์
แบบมีกาว ชอบม้านั่งยาวเก่าๆ แล้วก็ชอบเพลงที่มีเสียงผิวปาก ชอบเอา
มากๆ เลยละ

~ ♪

เพราะงั้นฉันเลยคิดไม่ออกเลยว่าฉันจะไม่ชอบเขาได้อย่างไร เด็กผู้ชาย
ผมสีน้ำตาลบลอนด์ออกส้มที่เดินเป็นภาพสโลว์โมชั่นเข้ามาในโลกของฉัน
เมื่อวันหนึ่งกลางฤดูร้อน เขามาพร้อมเสียงผิวปากยาวๆ ที่ฟังสบายเหมือน
สายลมอ่อน อบอุ่น พลิว์ไหว

~ ♪

มาไม่มาเปล่า เขามานอนเล่น บนม้านั่งยาวเก่าๆ ช้างต้นไม้ ใน
สนามหญ้าขึ้นๆ ของสวนสาธารณะยามเย็น
เราคุยกันผ่านกระดาษโน้ตแบบมีกาวรูปก้อนเมฆ
และฉันแอบมองเขาผ่านเลนส์กล้องถ่ายรูปเสมอ
เขาคือทุกอย่างที่ฉันชอบเลยจริงๆ 😊

'ฉันชอบสีฟ้า

ช่วงนี้นายฟังเพลงอะไรบ่อยที่สุด'

'Crush - Palmy Feat. Erlend øye

หนังสือเล่มโปรดของเธอล่ะ?'

ฉันชอบเจ้าชายน้อยละ ฉันอ่านเป็นสิบรอบ พกติดตัวไปไหนมาไหน
ด้วยตลอด แล้วเขาก็ทำเหมือนที่สุนัขจิ้งจอกในทุ่งข้าวสาลีบอกเลย เขามา
เป็นเวลาเวลา เขามาตอนสี่โมงเย็นทุกวัน เพราะฉันพอสยามโมงห้าสิบห้า
ฉันก็จะเริ่มกระวนกระวายและใจสั้น

ตึก...ตึก...

"..."

"..."

แปลกจัง ตอนนี้เพิ่งจะบ่ายสามโมงสี่สิบหก แต่เขามาแล้ว ไม่มีเสียง
ฮัมเพลงจิ้งจอกอย่างที่เขาสอบทำบ่อยๆ มีแต่เสียงผีเสื้อหนักแน่นเป็นจังหวะ

เขาวิ่งมา

ตึก...ตึก...

"..."

"..."

แล้วฉันก็รู้ว่าหัวใจไม่ได้เต้นตามเข็มนาฬิกา ไม่เกี่ยวกับสี่โมง
หรือสามโมงห้าสิบห้า ต่อให้เขามาตอนเที่ยงคืนมันก็คงจะเต้นร่วอย่างนี้





12

แต่ช่วยบอกทีว่าชุดที่เขาใส่อยู่มันเป็นอะไรนะ เสื้อกันหนาวมีผู้ตัดตัวหนา กับกางเกงยีนขาวยาว นี่คือฤดูร้อนของเมืองไทยจริงรึเปล่า ฮัลโหล~!

ที่น่าแปลกใจกว่านั้นคือเขามีหมอนเป่าลมรองอยู่ที่คอด้วย แล้วเขาก็ทำท่าเร้งริบมากเหมือนกับว่ากำลังจะต้องไปไหน เขาเปิดปดลกปากกาเมจิกออกเขียนตอบคำถามบนกระดาษโน้ตที่ฉันทแปะทิ้งไว้บนม้านั่งยาว จากนั้นเขาก็หยิบกระดาษโน้ตในกระเป๋าเสื้อกันหนาวของตัวเองออกมาหลายแผ่น...

ค่อยๆ แปะมันเรียงกันไว้บนพนักพิงของม้านั่งยาวเก่าๆ...

ฉันชะโงกหน้าออกไปมองตามมือเขาพลางสะกดคำตามในใจ

- 'G'
- 'O'
- 'O'
- 'D'
- 'B'
- 'Y'
- 'E'

หัวใจฉันกระตุกขบเลย GOODBYE? ลาก่อน? เขาจะไปไหนกันนะ เขาจะไม่มาอีกแล้วรึนหรือ อ่า...เจ้าชายน้อยคงต้องกลับดาวแล้ว สู้ซึ้งจึ้งออกแอบเศร้า แต่การจากลาก็เป็นเรื่องที่ต้องเข้าใจ

ไม่มีทางเลือกอื่นมากไปกว่านั้น

กล้องทอยโรบอตสามตาในมือฉันถูกยกขึ้นมา มองและเล็งภาพในกรอบสี่เหลี่ยมให้เป็นเขา ฉันยังไม่ได้เล่าลึนะว่าเวลามองลงไปจากมุมนี้ เขาดูดีชนิดไปถ่ายแบบลงนิตยสารได้สบายเลย ตัวสูง ขาวยาว หน้าใสสไตล์ไอดอลญี่ปุ่นที่มีเค้าลูกครึ่งตะวันตกปน เห็นเขามานอนมองฟ้าฟังเพลงให้ฉันแอบมองแล้วใจเต้นทีไร ฉันอยากจะถ่ายรูปเขาเก็บเอาไว้ดูเล่นทุกที ติดตรงที่กล้องฉันเป็นกล้องฟิล์ม กดชัตเตอร์ปั๊บ...มันจะทำเสียงตลกๆ ปั๊บ...

แกรกกก~

นั่นแหละ เสียงมันเป็นแบบนี้ เพราะฉันได้ทดลองกดชุดเตอร์ให้
ทุกคนได้ฟังเรียบร้อย

แล้วสิ่งที่เกิดขึ้นต่อจากนั้นก็คือ...

"(' ')"

"(' ')"~

เจ้าของใบหน้าเนียนใสแบบไฮโดลญี่ปุ่นที่เหมือนจะรู้ว่าว่าโดน
แอบถ่ายเงยหน้าขึ้นมองหาที่มาของเสียงชุดเตอร์ และแน่นอนว่าเขาเอง
มาเจอฉันที่กำลังเกาะเป็นลิงอยู่บนกิ่งไม้พอดิบพอดี แค่เดียววินาทีที่สายตา
เราประสานกันจึ้งๆ ฉันก็เริ่มสูญเสียการควบคุมตัวเอง

"โอ๊ะ!"

ใจฉันเต้นโครมคราม...

มือไม้ก็ซึกเริ่มอ่อนเปลี้ย...

ปรืดๆ~

ปรีนนน!

ปรืดๆๆๆๆ~

ปรีนนนนน!

ฉันไม่ค่อยแน่ใจว่ามันเกิดอะไรขึ้นต่อ เสียงนกหวีด...เสียงแตรรถ...
ดังแข่งกันสนั่นไปหมด ความจริงฉันก็เคยได้ยินออกบ่อย เป็นเสียงที่ธรรมดา
มากในเมืองใหญ่ แปลกดีที่ฉันตกใจ...

สะดุ้ง...

ปล่อยมือ...

วู้~

วูบหนึ่งที่สายลมพัดผ่านหน้าและตัวฉันหมุนคว้างลงมา ภาพ
ความทรงจำในฤดูร้อนก็ฉายชัด ก่อนเมฆ ต้นไม้ กล้องถ่ายรูป สนามหญ้า
สวนสาธารณะ กระดาษไนต์ ม้านั่งยาว เสียงผิวปาก ใครบางคนที่มาอนเล่น
ทุกวัน...

...ดวงตาสีน้ำตาลคู่นั้นของเขา





14

ฉันยิ้มเมื่อความคิดบางอย่างแวบเข้ามาในหัว
มีใครเคยสงสัยมั้ยว่าอัตราเร่งในการตกหลุมรักใครสักคนเป็นเท่าไร...
ฉันรู้แล้ว...
วู้~
วู้~
...เก้าจุดแปดเมตรต่อวินาทีกำลังสองยังงี้ละ ♥
โครม!!!

|

Thursday, Aug 8th

หนึ่งปีต่อมา
"ซัดส์วม ซัดเล้าไก่ ซัดกรงนก กรงกระต่าย ป่อปลา"
"ซัดส์วมคะ T_T"
"เชิญ! ต่อไป...เธอ..."
"ครูขา เมื่อเข้านาฬิกาไม่ยอมปลุกหนู T_T"
"ไม่รู้ไม่สน มาไม่ทันเข้าแถวก็ต้องโดนลงโทษ เลือกเอา ซัดส์วม ซัด
เล้าไก่ ซัดกรงนก กรงกระต่าย ป่อปลา"
ฉันมองหน้าเพื่อนร่วมชะตากรรมมาโรงเรียนสายที่กำลังเบะปาก
เหมือนอยากร้องไห้ สลับกับมองไปยังแผ่นป้ายกระดาดขนาดใหญ่ ที่มีรูปวาด
กับตัวอักษรตัวโตน่ารักเขียนเอาไว้

แนะนำดาวเด่นประจำโรงเรียน

ส้มโอ, ส้มเข็ง, ส้มจุก : สามพี่น้องไก่จอมจิก

เจ้าสุรียา : นกขุนทองปากเสียว

เจ้าจันทรา : นกแก้วลามก (18+)

อ้อยอิง : กระต่ายลำไ้แปรปรวน (ห้องเสียวสลับห้องผูก)

มุ้งมั้ง : ปลากระโทงแทงน้ำใจ

น้องอุณจิ : คราบตามคอห่านและฐานส้วม

...เลิกยกยักจ้ง

"ฮือ! ชัดส้วมก็ได้คะ T_T"

"ซิณู! คนต่อไป อ้าว...เธอเหรอลิส..."

"คะ U_U"

"ลิมตั้งนาฬิกาปลุกอีกสินะ"

"น่าจะตั้งแล้วนะคะ แต่ไม่รู้หนูเอามือถือไปวางที่ไหน T_T"

"แล้วมันไม่ส่งเสียงเรียกหาเธอมาจากซอกหลืบไหนเลยหรือไงกัน แล้ว
ดูซิเนี่ย...หัวฟูยุ่งเหยิงกระเซิงไปหมด!"

"...U_U"

"เฮ้อ~ เอาเถอะ รีบขึ้นห้องเรียนไปไป~"

"ค่า...ขอบคุณคะ U_U"

"ตาเธอ! ชัดส้วม ชัดเล้าไก่ ชัดกรงนก กรงกระต่าย ปอปปลา"

"โหย ครูขา ครูล่าเอียงอะ ทำไมยัยลิสไม่ต้องทำ แล้วทำไมหนู
ต้องทำ T_T"

"นั่นลิสคะ ครูไม่เคยติธรรม T_T"

"ครูใจร้าย ครูรักแต่ยัยลิสเหรอลิสคะ T_T"

"หนูเสียใจมาก หนูจะเอาแปรงขัดส้วมยัดปากตัวเองตาย T_T"

"หยุด! เจ็บเดี๋ยวนี้เลย! พวกเธอนะมาสายเพราะไม่รับผิดชอบ ส่วน
ลิสนะ..."

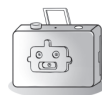
"..."

"..."

"..."

"เฮ้อ~ พวกเธอก็รู้กันดีนี่นา..."

เสียงโวยวายของเพื่อนๆ ที่กำลังประท้วงคุณครูหัวหน้าระดับค่อยๆ
เบาลงระหว่างที่ฉันจำเท้าเดินจากมา แปรโมงสิบเก้าแล้ว! พี่ทอมส์เข้า
ห้องเรียนไปแล้วหรือยังนะ ถ้าฉันช้าเขาจะต้องรอจนทำหน้าที่เพื่อโลกอีกแน่





16

ช่วงนี้เรายิ่งนอนกันบ่อยๆ อยู่

คิดแล้วฉันก็เลยรีบจำเท้าไวกว่าเดิมจนเกือบจะกลายเป็นวิ่ง และด้วยความที่ร้อนไม่ทันมองฉันก็เลยชนเข้ากับใครบางคนจนผ้าเช็ดหน้าสีขาวของเจ้าตัวร่วงจากมือลงไปนอนกับพื้น

'PATTI'

เห็นตัวอักษรภาษาอังกฤษที่ปักเป็นชื่อเจ้าของอยู่บนผ้าเช็ดหน้าแล้วฉันก็เริ่มขีด แพ้ตตี้คือคนสวยที่ดังที่สุดในระดับ เธอเป็นเน็ตไอดอล หน้าตาสวยหุ่นดี เรียนเก่ง บ้านรวย พุดง่าย ๆ ว่าครบเลยทั้งสวย เริด เชิด หยิ่ง แถมยังดังมากขนาดว่าฉันที่จำใครไม่ค่อยได้ยังจำแพ้ตตี้ได้ชื่นใจ

แต่นี้ฉันเพิ่งเดินชนจนผ้าเช็ดหน้าแพ้ตตี้ตกพื้นเลยไง ลูกสมุนของแพ้ตตี้ที่เดินตามมาเป็นพรวนมองฉันกันตาขวาง ฉันต้องโดนตบแหว่งๆ U_U

"นี่! เดินยังไงไม่ดูตาม้าตาเรือ!"

"แพ้ตตี้...ขอโทษ~"

แพ้ตตี้ที่เงยหน้าขึ้นมาจากการบาดเจ็บตรงที่โดนเดินชนถอนใจเมื่อเห็นว่าเป็นฉัน

"เอ๊ะ...อภิลเองหรอ จะรีบไปไหน เดินให้มันดีๆ สิ ยิ่งป้าๆ เป้อๆ อยู่"

"ขอโทษจริงๆ นะ อะนี่..."

ฉันรีบยื่นผ้าเช็ดหน้าที่ก้มเก็บขึ้นมาจากพื้นส่งคืนให้เมื่อเห็นว่าแพ้ตตี้ไม่ได้ใส่ใจจะโกรธหรือเอาเรื่อง ก็อย่างนี้แหละ...ฉันเกิดมาโชคดีมีคนรักและเอ็นดูเยอะเยอะ...

(...รีเปล่า)

"อ้อ! เขาไปห่างๆ เลย เชื้อโรคไต่จากพื้นขึ้นมาเกาะเต็มไปหมดแล้ว ชินใช้ชอล์กลากได้ขึ้นหน้ากันพอดี"

"อ่า..."

"แล้วอย่าเที่ยวซุ่มซำมไปเดินชนใครเข้าอีกล่ะ ไปกันพวกเรา!"

แก๊งสวยเริดเชิดหยิ่งเคลื่อนขบวนห่างออกไปแล้ว ทั้งฉันไว้กับผ้าเช็ดหน้าสีขาวติดลูกไม้แลดูราคาแพง ใช้แล้วชอล์กจะขึ้นหน้าเลยหรอ ไม่นานะ ถ้าเอาไปซักแล้วใส่น้ำยาฆ่าเชื้อโรคซะหน่อย...บางทีฉันอาจจะซัก

แล้วเอามาคืน แต่แพ้ตีคังไม่ยอมได้มันแล้วมั้ง คิดไปคิดมาฉันควรจะเก็บมันไว้ซับน้ำตาเวลาคะแนนสอบตัวเองออก อืม...มันต้องมีประโยชน์กับฉันมากมายมหาศาลแน่เลย ฮือๆ U_U

ฉันคิดเพลินจนเดินเกือบถึงหน้าห้องเรียนตัวเอง เสร็จแล้วก็ต้องรีบวิ่งหน้าตั้งกลับลงมา ใจ...สมองฉัน U_U ตอนแรกฉันกำลังจะเดินไปหาพีทอมล์ที่ห้องเขาไม่ใช่หรือไง นี่มันแปดโมงครึ่งเข้าไปแล้ว!

แฮกๆ~

นั่นไง...รองเท้าผ้าใบสีแดงผิดระเบียบคุณนั่นนะ!

"พีทอมล์ >_<"

เจ้าของรองเท้าผ้าใบสีแดงชะงักเท่าที่กำลังจะก้าวเข้าห้องเรียนแล้วหันมามองฉันอย่างพิศวงงงงวยที่สุด เขาคงตกใจอยู่หรอกที่เห็นสารรูปฉันดูไม่ต่างจากยัยเพิ่งขนาดนี้ ฉันเองก็ตกใจเหมือนกันที่เมื่อเขารู้สึกตัวตื่นมาตอนเวลาเช้าแถว หาโทรศัพท์มือถือก็ไม่เจอ ตารางสอนก็ยังไม่ได้จัด คิดอะไรไม่ออกสักอย่าง ฉันเลยยัดสมุดหนังสือทุกเล่มที่มีอยู่บนชั้นวางใส่เป้สะพายหลังตุ้งมาหมดเลย

ฉันเป็นคนมีกรรมหนักมากเลยนะ หลายกิโลเชียวล่ะ ฮือๆ U_U

"..."

พี่ผู้ชายตัวสูงก้มหน้าลงมามองหน้าฉันนิ่งๆ เหมือนคนยังจับต้นชนปลายไม่ถูก ฉันเองก็ไม่รู้อันไหนต้นอันไหนปลายเหมือนกัน แต่ฉันก็บรรจงส่งยิ้มหวานให้เขาก่อน...

"พีทอมล์ ☺"

...ทั้งที่ในใจกำลังคิดว่าวันนี้เป็นวันโลกแตกอย่างน่าร้องไห้ชัดๆ เลย

"วันนี้อลิสมาโรงเรียนสายอีกแล้วละ ฮือ U_U"

"..."

สภาพฉันคงแย่มากสินะ พีทอมล์ถึงตกใจจนไม่ยิ้มตอบฉันเลยขนาดนี้

"ข้าวเช้าอลิสกินไม่ทัน โทรศัพท์มือถือก็หายไปในไหนไม่รู้ ตารางสอนก็ยังไม่ได้จัด อลิสเหนื่อยมากเลย ฮือ U_U"





18

"..."

ชีวิตฉันดูมีแต่เรื่องยุ่งเหยิงนะ พี่ทอมส์จะยืมให้ฉันไหมมัยเนี่ย แต่ฉันก็มีที่เด็ดที่น่าจะพอทำให้เขายืมได้อยู่บ้างแหละน่า~

"แต่วันนี้อลิสไม่ลืมน้ำว่าเรามีนัดไปกินบุฟเฟต์เค้กกันตอนเย็น ☺ ตอนอลิสจัดหนังสือลงกระเป๋ากระดาษไนต์นี่มันร่วงลงมาพอดีเลย โชคดีนะเนี่ย ไม่งั้นเดี๋ยวอลิสก็จะลืมอีก แฮ่~"

กระดาษไนต์แบบมีกาวลายก่อนแมฆ บนนั้นมีลายมือสุดสวยของฉัน เขียนไว้ด้วยปากกาเมจิกสีฟ้า

'Thursday, Aug 8th

After School = Buffet Cake with P'Toms ♥ '

แต่คนตรงหน้าฉันก็ยังคงไม่ยืม ไม่ว่าจะพยายามยืมให้เขากว้างแค่ไหน และนั่นมันก็ทำให้ฉันเจ็บแปลบๆ ที่ใจขึ้นมา

เจ็บจังเลย อี๊ๆ!

"พี่ทอมส์..."

"..."

"ไม่ยืมให้อลิสเลย ไม่สบายหรือคะ"

"พี่ควรจะถามอลิสมากกว่านะ..."

"หืม?"

ฉันกะพริบตาปริบๆ ใส่เจ้าของคำถาม ฉันก็...สบายดี...เท่าที่ทำได้นะนะ

"พี่สงสัยมาตลอดเลยตอนที่เราคบกัน...ว่าอลิสไม่สบายหรืออะไร..."

"..."

"แบบว่า..." พี่ทอมส์ทำสีหน้าหนักใจ แต่สุดท้ายก็พูดประโยคที่คิดอยู่ในใจออกมา "...นี่อลิสโง่จริงหรือแกล้งโง่"

ซึ่งเป็นประโยคที่ทำให้ฉันรู้สึกเจ็บปวดเหมือนโดนธนูนับพันพุ่งยิงเข้ามาพร้อมกัน ฉันอะไรนะ...ฉันโง่จริงหรือแกล้งโง่? คือไม่ว่าจะจริงหรือ

แกลิ่ง สิ่งที่พี่ทอมส์กำลังบอกก็คือ...

...ฉันไง?

"ทอมส์~ เข้าห้องเร็ว อ้าว..."

พี่ผู้หญิงเอบางร่างน้อยคนหนึ่งเดินจากด้านในห้องเรียนออกมา
ส่งเสียงเรียกพลางเอามือวางเกาะบนไหล่พี่ทอมส์ พี่ทอมส์ที่เป็น 'แฟน'
ของฉัน แฟนที่เพิ่งบอกว่าแฟนของตัวเอง 'โง่'

ตอนแรกฉันก็จะคิดแค่ว่าพี่ผู้หญิงคนนี้น่าคั่นๆ คือที่ผ่านมาเวลา
ฉันแฉะมานั่งเล่นกับพี่ทอมส์ตรงระเบียงหน้าห้องอย่างนี้ ฉันก็จะได้เห็น
พวกเพื่อนๆ พี่ทอมส์โหวกเหวกโวยวายเดินผ่านไปมากันเป็นกิจวัตรอยู่แล้ว

แต่ในเสี้ยววินาทีที่พี่ทอมส์เอื้อมมือไปแตะมือพี่ผู้หญิงคนนั้นแล้วบีบ
เบาๆ...

...ฉันก็ทำได้แค่ถามออกไปอย่างโง่ๆ

"พี่สองคน..."

"อืม พี่กับพิมพ์ฟ้าคบกันแล้ว"

พิมพ์ฟ้า... ไซลินะ ฉันได้ยินพี่ทอมส์พูดถึงชื่อนี้อยู่บ่อยๆ

ฉันก็แค่ไม่เคยจำได้

"มะ...เมื่อไหร่คะ..."

นี่สินะที่พี่ทอมส์บอกว่าฉันโง่ เขาคบคนอื่นด้วยระหว่างที่เป็นแฟน
กับฉัน โดยที่ฉันไม่เคยระแคะระคายอะไรเลย

ไม่เคยแม้แต่นิดเดียว

"เมื่อคืนนี้..."

"ทะ...ทำไม..."

ฉันทำได้ดีที่สุดในยามที่แค้นใจกับเขาด้วยสีหน้าโง่ๆ เปล่งเสียงถามออกไปได้
แค่คำถามโง่ๆ พี่พิมพ์ฟ้าถึงกับส่ายหน้าแล้วเดินกลับเข้าห้องเรียนไป ส่วน
พี่ทอมส์ก็มองตอบฉันด้วยสีหน้าเหมือนคนปวดหัวหนัก

"อลิส..."

"เรายังนัดจะไปกินบุฟเฟต์ด้วยกันอยู่เลย แล้วทำไม...U_U"

"โทรศัพท์มือถือหายเลยจำวันที่ไม่ได้อีกแล้วสินะ..."





20

กระดาษในตาลายก่อนเมฆของฉันถูกพีทอมส์ดึงออกไปจากมือ เขา
ถือมันไว้หนึ่งๆ ระหว่างบอกฉันซ้ำๆ ซ้ำๆ อย่างใจเย็นที่สุดเท่าที่ฉันเคยเห็น
"วันนี้วันศุกร์ที่เก้าสิงหาคมแล้วอลิส..."

"..."

"แปลว่าโพสต์ติดแผ่นนี้คือเรื่องที่เรานัดกันเมื่อวาน..."

"..."

"ซึ่งพีทก็ถูกอลิสผัดนัดเป็นรอบที่สามล้านแปดแสนเก้าหมื่นหกพัน
สี่ร้อยเจ็ดสิบสอง..."

"..."

"ซึ่งอลิสก็ไม่รู้เลยว่าตัวเลขที่พีทเพิ่งพูดเมื่อกัมันคือเรื่องจริงหรือ
หลอก..."

เอ่อ... หลอกมั้ง U_U เราเคยนัดกันสามล้านหนอะไรนั่นเลยหรือ
U_U

"ที่พีทจะบอกก็คือ...อลิสไม่เคยทำอะไรเกี่ยวกับเรื่องของเราได้เลย..."

"..."

"แม้กระทั่งตอนนี้...ที่อลิสเดินมาหาพีทแบบนี้..."

"..."

"จำไม่ได้อีกแล้วสินะ..."

"..."

"..."

"..."

"ว่าเราเลิกกันไปแล้วตั้งแต่เมื่อวาน"

วาบ~

ตัวฉันขาดตั้งแต่ศัวรรษจะรุดปลายเท้าเลยจริงๆ!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)